

บทนำ

ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลรัฐย่านดอนเมืองยังคงวุ่นวายเหมือนทุกวัน เจ้าหน้าที่ทุกคนวิ่งวุ่น เมื่อคนไข้ยังคงทยอยกันเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย อีกทั้งวันนี้มีอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนเสาไฟฟ้า แม้จะไม่มีใครเสียชีวิต แต่ก็มีคนบาดเจ็บทั้งหมดเกือบยี่สิบราย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็ก เมื่อรวมความห่วงใยของผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่เข้าไปด้วย ความวุ่นวายจึงเพิ่มมากขึ้นเป็นสองเท่า

“คุณพยาบาลคะ นอนบอกว่าปวดแผลมากค่ะ” เสียงจากผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างรถเข็นของเด็กผู้หญิงตะโกนขึ้น พร้อมกับก้มก้มมือเรียกพยาบาลคนที่อยู่ใกล้ที่สุดให้ไปดูแผลลูกสาวของตน

แม้มีภาระที่จะต้องเซ็นรถเข็นเข้าไปเก็บหลังจากใช้งานเรียบร้อยแล้ว แต่หญิงสาวชุดขาวยังแวะไปที่รถเข็นคันนั้นก่อน เมื่อกวาดตามองก็พบว่าคนไข้คนหนึ่งในเด็กผู้ประสบอุบัติเหตุ แผลภายนอกเพียงแค่ถลอก จึงเปิดชาร์ตดูประวัติการรักษาผ่านมา แล้วพยาบาลสาวก็พบว่าเด็กคนนี้เป็นเพ็ญกนิยาแก้วปวดไปเมื่อห้าปีที่แล้ว และตอนนี้กำลังรอเอกซเรย์อยู่

“น้องได้รับยาแก้ปวดไปแล้วนะคะ” เธอตอบพร้อมรอยยิ้มปลอบประโลมที่อยากจะได้กับคนอื่น หากต้องมาเจอสถานการณ์เช่นนี้

“แต่ยังปวดอยู่ที่นี่ เห็นไหม!”

เสียงของแม่เด็กเข้มขึ้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้อารมณ์เยือกเย็นของธารธารา วงศ์เกิด พยาบาลสาวศรืออากาศเอกของโรงพยาบาลแห่งนี้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด นิสัยเธอก็เหมือนชื่อนั่นละ ดั่งน้ำใสไหลเย็น จึงเผยหน้าบอกรดาของเด็กด้วยรอยยิ้มเช่นเดิม

“ทราบค่ะ แต่ยาแก้ปวดก็ต้องมีขนาดและปริมาณในการให้ และต้องรอให้ยาออกฤทธิ์เสียก่อน...ทนอีกนิดนะลูกนะ อีกแค่ห้านาที แต่ถ้าหนูทนไม่ไหว พี่จะขอฉีดยาที่แขน แต่มีคนบอกมาว่าเจ็บน่าดูเลย”

ประโยคหลังพยาบาลสาวหันไปพูดกับหนูน้อยที่นั่งหน้าวีลอยู่บนรถเข็น จากประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมา และจากการประเมินร่างกายในเบื้องต้น เธอพบว่าผู้ป่วยรายนี้ไม่ได้บาดเจ็บอะไรมาก ดังนั้นยาแก้ปวดชนิดฉีดจึงไม่จำเป็น แต่หากพูดกับแม่เด็กน่าจะพูดยาก จึงหันไป ‘พูด’ กับคนไข้โดยตรงเลยดีกว่า

แน่นอนว่าเด็กหญิงนั้นพยักหน้า ส่วนเธอก็ยิ้มให้มารดาของเด็กที่ยังหน้ามู่ยอยู่ แล้วเข็นรถกลับมา

เรื่องแบบนี้มีให้เห็นอยู่เสมอ ซึ่งเธอก็ชินเสียแล้ว อาชีพเธอเหมือนหนังหน้าไฟ ดังนั้นเมื่อรู้ว่าไฟมันร้อน ก็ควรดับแล้วค่อยถอยห่างออกมา

ธารธาราเข็นรถเข้าไปเก็บ จึงสวนกับพยาบาลรุ่นพี่ที่ถืออุปกรณ์สำหรับเพาะเชื้อเพื่อไปเก็บน้ำจากถุงน้ำยาล้างไตของคนไข้ที่มาด้วยอาการปวดท้อง ซึ่งแพทย์ให้การวินิจฉัยในขณะนั้นว่าน่าจะมีการติดเชื้อในช่องท้องจากการเปลี่ยนถ่ายน้ำยาล้างไตแล้วมีการปนเปื้อนเชื้อโรคเข้าไป เพราะคนไข้และคนดูแลรักษาความสะอาดได้ไม่ดีพอ

“นี่มันวันพรุ่งนี้แหละ!” เสียงที่บ่นออกมาในน้้นค่อนข้างหงุดหงิด ซึ่งก็น่าจะเป็นเรื่องปกติของคนที่ต้องทำงานอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่สี่โมงเย็น

ยื่นสองทุ่มโดยที่ยังไม่มีอะไรตกถึงห้อง และกั้นยังไม่สัมผัสสิ่งที่เรียกว่าเก้าอี้ เพราะต้องทิ้งเดินทิ้งวิ่งให้ทันกับชีวิตคน

“สงสัยเป็นการอำลายน้ำ ที่จะไปอยู่โรงพยาบาลกองบิน ต่อไปคงไม่ต้องเจออะไรรุ่นวายแบบนี้อีกแล้ว อิจจางัง” รุ่นพี่อีกคนที่เดินเข้ามาเตรียมยาตอบ สายตามองมาด้วยความอิจฉาอย่างที่พูดจริงๆ แต่ไม่ได้รับยา เพราะมีภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพฯ ดังนั้นจึงไม่เคยคิดจะโยกย้ายไปไหน

ธารธาราได้แต่ยิ้มบางๆ ตอบกลับไป ใช่แล้ว วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เธอทำงานที่นี่ เพราะเธอเพิ่งได้รับคำสั่งให้ย้ายกลับไปทำงานที่โรงพยาบาลใกล้บ้าน หลังจากที่เพียรขอมาเป็นเวลาหลายปี และสำเร็จลงในรอบการย้ายครั้งนี้

พยาบาลสาวเก็บอุปกรณ์ทั้งหมดเพื่อเตรียมตัวกินอาหารเย็น แต่ยังไม่ทันที่จะออกจากห้อง เธอก็พบผู้ช่วยสาวร่างท้วมที่มักจะอารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย์ เดินเข้ามาด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“อ้าว ยายแล้ว ทำไมทำหน้าอย่างนั้น” เป็นหน้าที่ที่เธอต้องถาม เพราะการทำงานในห้องฉุกเฉินต้องทำกันเป็นทีม

“ก็คนเจ็บเตียงไหนนะลึะ หัวแตกมา แต่ไม่ยอมให้โกนหัว หมอเมย์ก็จะมาแล้วด้วย” ผู้ช่วยสาวฟ้องทันที พร้อมกับชี้ไปยังเตียงต้นเหตุ

“เป็นอะไรมาละ ทำไมถึงหัวแตก”

“เห็นว่าเล่นบอลมาละ แล้วหัวโหม่งเสาโกล แผลยาวเท่านี้” แอ้วยกนิ้วชี้ขึ้นมาเพื่อให้ดูขนาด ซึ่งหากแผลยาวขนาดนั้นจริง ก็น่าจะเย็บสี่ห้าเข็ม และจำเป็นต้องโกนผมรอบๆ ออกเพื่อรักษาความสะอาด ไม่ให้แผลติดเชื้อ

เมื่อผู้ช่วยพยาบาลจัดการไม่ได้ ก็คงต้องเป็นเธอ ธารธาราจึงยกเลิกการไปกินข้าวเย็น และกลับมาปฏิบัติหน้าที่แทน

“โอเค เดี่ยวพี่จัดการเอง แอ้วไปกินข้าวก่อนเถอะ แล้วค่อยมาเปลี่ยนกัน”

“ขอบคุณค่ะพี่น้ำ”

ธารธาราพยักหน้า ก่อนที่จะเดินไปยังเตียงคนเจ็บเจ้าปัญหา ซึ่งเมื่อไปถึง เธอก็พบคนเจ็บนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงสำหรับย้ายผู้ป่วยขาของเขาเลยปลายเตียงไปเกือบหนึ่งไม้บรรทัด นั่นจึงทำให้เธอรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายสูงมากคนหนึ่งเลยทีเดียว

“ขอโทษค่ะ คนไข้ชื่ออะไรคะ”

“ปราณนต์ อิศรบดีนทร์”

น้ำเสียงที่ตอบกลับมาค่อนข้างห้วน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ธารธาราหวั่นไหวแต่อย่างใด สำหรับเธอชินเสียแล้ว เพราะห้องฉุกเฉินปกติไม่ค่อยมีคนอารมณ์ดีเดินเข้ามาหรอก

พยาบาลสาวเดินไปหยิบชาร์ตที่หัวเตียงแล้วเช็คชื่อคนเจ็บว่าตรงกับที่บอกหรือไม่ ซึ่งเธอก็พบว่าชื่อและนามสกุลตรง และอดคิดไม่ได้ว่ารู้สึกคุ้นกับชื่อและนามสกุลนี้อย่างบอกไม่ถูก แต่ก็ไม่แปลกใจ เมื่ออีกฝ่ายมียศเรืออากาศเอกนำหน้า บางทีเขาอาจจะเป็นคนที่เธอเคยติดต่อกันด้วยก็เป็นได้

“ผมไม่อยากโกนหัว เย็บแบบไม่โกนไม่ได้หรอก”

คนเจ็บบอกก่อนที่เธอจะได้พูดอะไร

“ทำไมคะ” เธอถามหาเหตุผล

“ถ้าโกน ผมมันก็แหงนนะลิ แล้วผมจะมีหน้าไปพบประชาชนได้ยังไงกัน”

น้ำเสียงเขามีอาการหงุดหงิดอย่างไม่ปกปิด และนั่นทำให้ธารธาราต้องเหลียวไปมองเขา จึงได้เห็นหน้าชัดๆ แวแรกก็เห็นต้องบอกเลยว่าเขาหน้าตาดี จึงสรุปในใจทันทีว่า ที่แท้ก็ห่วงหล่อ ซึ่งมันไม่เหมาะกับการเป็นทหารเอาเสียเลย

แต่จากที่ทำงานมาหลายปี เธอก็มักประเมินผู้ป่วยแบบองค์รวมทั้งกายทั้งใจล้วนเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กัน ดังนั้นเธอจึงควรประเมินให้ครบ

“ขอฉันดูหน่อย”

เธอสวมถุงมือ จากนั้นก็สำรวจบาดแผล ซึ่งเธอก็พบว่าหัวเขาแตก เป็นแผลยาวราวหกถึงเจ็ดเซนติเมตร ซึ่งถือว่าค่อนข้างยาว อีกทั้งเส้นผม ด้านหลังยังเบียดดิน และมีโคลนติดผมเป็นหย่อมๆ สิ่งที่เขาขอจึงเป็นไปได้เลย เมื่อเขานั้นเสียงติดเชือกมากมายขนาดนี้

“ฉันคงต้องบอกว่าเสียใจ เพราะถ้าไม่โดน มันจะเสี่ยงต่อการติดเชือก” เธอบอกเหตุผลพร้อมกับหยิบมิดโกนขึ้นมา

“ไม่โกนไม่ได้หรอก ผมมีงานบางอย่างต้องทำ ผมไม่อยากถูกหัวเราะเยาะ”

ธารธารามองหน้าเขาอีกครั้ง เหตุผลของเขาช่างฟังไม่ขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว เขาเป็นทหาร และเท่าที่เธอรู้ งานของทหารไม่จำเป็นต้องใช้หน้าตาในการจัดการ และเพื่อความปลอดภัยของเขา เธอควรจะต้องตั้งสติให้เขารักษาสุขภาพ ก่อนที่จะห่วงเรื่องหน้าตา เพราะผมที่โกนออกไปนั้น ใช่ว่ามันจะไม่ขึ้นมามากอีกเสียเมื่อไร

“ฟังนะคะ ถ้ามันมีวิธีที่ดีกว่านี้ ฉันคงไม่ทำ แต่ตอนนี้มันไม่มี เพราะหากแผลติดเชือก มันอาจจะทำให้คุณถึงตายได้ แต่ถ้าคุณไม่ยอมจริงๆ ฉันก็คงต้องขอให้คุณช่วยเซ็นเอกสาร ไม่ยินยอมรับการรักษา”

เมื่อถูกยื่นคำขาดเช่นนั้น คนเจ็บก็สิ้นฤทธิ์ ก่อนที่จะตอบออกมาเบาๆ หลังจากตัดสินใจแล้ว “โอเค อยากจะทำอะไรก็ทำ”

แม้จะรู้ว่าคนไข้ไม่พอใจในการกระทำของเธอ แต่ธารธาราคิดว่าตัวเองทำหน้าที่อย่างถูกต้องแล้ว หลังจากเขาตกลง เธอก็ไม่พูดอะไรอีก ลงมือโกนผมรอบๆ แผลของเขา จากนั้นก็ใช้น้ำเกลือล้างทำความสะอาดเตรียมพร้อมให้แพทย์มาทำการรักษาต่อ และเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยดี เธอก็จึงบอกกับเขา

“เสร็จแล้ว เดี่ยวรอคุณหมอมาเย็บแผลก็แล้วกันค่ะ”

เธอเก็บอุปกรณ์และเตรียมจะขอตัวไป แต่ยังไม่ทันได้จากไป เสียงดูห้าวก็ดังขึ้นเสียก่อน

“เดี๋ยว” เขาไม่เรียกเปล่า กลับคว้ามือเธอเอาไว้ด้วย ก่อนที่จะจ้องหน้าอกเธออย่างจริงจัง

“ธารธรา วงศ์เกิด โอเค ผมจะจำชื่อคุณเอาไว้”

แม้เหตุการณ์จะผ่านไปเป็นชั่วโมงแล้ว แต่ธารธราก็ไม่รู้ว่าทำไมหัวใจของเธอกลับยังไม่เต้นตรงจังหวะเสียที สายตาของชายหนุ่มคนนั้นทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ เหมือนเขากำลังข่มขู่ว่า หากเจอกันครั้งหน้า เขาอาจจะเอาคืน

เมื่อเธอมานึกย้อนตามหลัง มันก็จริงอย่างที่เธอรู้สึกในตอนแรกนั่นล่ะว่า ตอนที่อ่านนามสกุลเขา รู้คุ้นเคยแปลกๆ สาเหตุก็เกิดจากที่เธอเห็นนามสกุลนี้อยู่ทุกวันนั่นเอง

หญิงสาวมองไปยังรูปของเหล่าผู้บังคับบัญชาที่ติดอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ในหน่วย แถวบนสุดคือผู้บัญชาการทหารอากาศ ส่วนถัดลงมาเป็นรองผู้บัญชาการทหารอากาศ และผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารอากาศคนที่หนึ่ง และคนที่สอง สุดท้ายตามมาด้วยเสนานิการทหารอากาศ ซึ่งเรียกรวมๆ ว่าห้าเสือ ซึ่งคนที่มีนามสกุลเดียวกับคนใช้คนนั้นก็คือ รองผู้บัญชาการทหารอากาศนั่นเอง

เธอภาวนาให้เขามีนามสกุลพ้องกับผู้หลักผู้ใหญ่ท่านนั้นเฉยๆ โดยที่ไม่มีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือด แต่เหมือนวันนี้จะไม่ใช้วันของเธอ เพราะเพิ่งมีคนมาสะกิดเธอว่า เขาเป็นลูกชายคนเดียวของท่าน

ดูเหมือนเธอจะเหยียบตอเข้าให้แล้ว!

พอความจริงข้อนี้กระจ่าง เธอก็นึกได้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้เจอเขา เรืออากาศเอก ปราดนต์ อิศรบดินทร์ แต่การเจอกันทุกครั้งไม่ใช่การพบเจอด้วยเรื่องส่วนตัว ส่วนใหญ่จะแค่เดินโฉบไปโฉบมา เนื่องจากเขาเป็นคนที่พอบปิวลาร์ และมีความสามารถมาก ไม่ว่าจะทางด้านการเรียน กีฬา หรือว่าเป็นในทางดนตรี จึงถูกเลือกให้เป็นตัวแทนร่วมทำกิจกรรมกับทางวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่บ่อยๆ แต่เป็นเพราะว่าเวลามันผ่านไปนานหลายปี

แล้ว อีกทั้งเธอมีคนที่ช่วยเปิดพนัก้า จึงจำเขาไม่ได้

ธารธาราจำได้ว่า มีเพื่อนคนหนึ่งคลั่งไคล้เขานัก เคยแอบส่งขนม นมเนยไปให้ แต่สุดท้ายความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็จบลงแค่คำว่าเพื่อน เพราะ เขาไปควมดาราสาวดาววิทยาลัยที่อยู่ไม่ไกลจากสถานศึกษา ซึ่งก็เป็นธรรมดา ของคนหล่อเลือกได้

คำพูดของเขาก่อนหน้ายังสะท้อนก้องไปก้องมา เธอรู้สึกไม่สบายใจ เอาเสียเลย แต่ก็พยายามปลอบตัวเองว่าคงไม่มีอะไร ในเมื่อวันนี้เธอทำงาน ที่นี่เป็นวันสุดท้าย อีกครั้งเดือนเธอก็จะโยยบินกลับไปทำงานที่บ้านเกิด แล้วเขาจะเอาเรื่องเธอได้อย่างไรกัน

พอรู้สึกสบายใจขึ้น ธารธาราก็ลุกขึ้นไปทำงานต่อ และมันคงเป็นคืน อ่ำลาของเธอจริงๆ เมื่อมีคนเจ็บจากอุบัติเหตุหมู่เข้ามาอีกกระลอก ซึ่งก็ทำให้ เธอลืมเรื่องนี้ไปสนิท

๑

“พ่อจ๋า แม่จ๋า น้ำกลับมาแล้ว” ธารธาราตะโกนขึ้น หลังจากที่เท้าของเธอสัมผัสพื้นดินบ้านเกิด การเดินทางด้วยรถกระบะของน้องชายเป็นเวลาราวแปดชั่วโมงเต็มทำให้เธอเมื่อยล้าไปทั้งตัว ซึ่งเมื่อลงจากรถ ก็อดไม่ได้ที่จะสูดกลิ่นอายธรรมชาตินี้เข้าปอด พร้อมกับหมุนตัวไปรอบๆ เหมือนเด็กเล็กๆ

เธอคิดถึงบ้าน คิดถึงเหลือเกิน และหวังว่าจะได้กลับมาอยู่ที่นี้ตลอดไป

หญิงสาวกวาดตามองไปทั่ว ตอนนี้บ้านของเธอเข้าสู่ช่วงฤดูฝน ใบไม้จึงเขียวขจี ในแอ่งดินยังมีน้ำขัง ต้นชมพู่ม่าเหมี่ยวออกดอกสีบานเย็น ผลิบานเต็มต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอไม่เห็นมานานหลายปี เพราะไม่ค่อยได้กลับบ้านในช่วงนี้

บ้านเธอไม่เปลี่ยนแปลงเลย ธารธารามองบ้านสองชั้นแบบกะทัดรัดที่ตัวเองอยู่มาตั้งแต่อ่อนแอ่ออกด้วยความคิดถึง พ่อคงยังชอบปลูกกล้วยไม้ เพราะเธอมองเห็นกระถางกล้วยไม้วางไว้แทบจะทุกมุมของบ้าน ส่วนแม่ก็

น่าจะยังคงชอบทำงานฝีมือ เพราะเธอเห็นผ้าผืนลายใหม่ที่กำลังฮิตอยู่ในนิตยสารการฝีมือแขวนอยู่แทนผืนเก่า ที่ตอนนี้ น่าจะถูกเก็บเอาไว้ในตู้เพื่อสับเปลี่ยนมาใช้งานในโอกาสต่อไป

อันที่จริง เธออยากย้ายกลับมาอยู่ใกล้บ้านตั้งนานแล้ว และทำเรื่องขอย้ายทุกปี แต่ไม่มีตำแหน่งว่าง จนกระทั่งปีนี้ที่โรงพยาบาลกองบินมีรุ่นพี่คนหนึ่งต้องการย้ายตามสามีซึ่งเป็นนักบินเข้าไปในกรุงเทพฯ จึงเกิดการแลกเปลี่ยนตัวกัน เธอจึงได้ย้ายกลับบ้านสมใจ

เสียงของเธอทำให้หญิงวัยห้าสิบที่หนึ่งผ้าปาเต๊ะกับเสื้อยืด และสวมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนสีชมพูอ่อน เดินออกมาจากบ้าน และทันทีที่เห็นหน้าเธอ ท่านก็เผยรอยยิ้มแจ่มใส

“กลับมาแล้วหรือลูก แม่กำลังจะโทร. ตามอยู่เชียว”

“ก็ห็นซัปรดซ้า” เธอโบ้ยความผิดให้น้องชายทันที ก่อนที่จะวิ่งเข้าไปสวมกอดแม่ด้วยความคิดถึง

น้องชายร่างยักษ์ลงจากรถ หากใครไม่รู้จักจะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นพี่ เพราะหีน หรือภูผา ตัวโตกว่าเธอมาก อีกทั้งฝ่ายนั้นซุกอยู่แต่สวนแต่ไร่ ทำให้ผิวค่อนข้างคล้ำ จึงดูแก่กว่าวัยไปสักหน่อย ผิดกับเธอที่ทำงานอยู่ในที่ร่ม ผิวจึงขาวใสมากันมาก

“ก็ให้ซัปรมาคนเดียวตั้งหกเจ็ดร้อยกิโล เป็นพี่ประสาอะไร ซึ่นรถก็เอาแต่หลับ ไม่ตื่นมาเป็นเพื่อนกันมั่งเลย”

“พูดมาก” ธารธาราย่นจมูกใส่ น้องชายตัวดี ซึ่งปกติไม่มีใครกล้าทำแบบนี้ใส่เขาเพราะโครงหน้าดุดมของอีกฝ่ายนั้นทำให้คนกริ่งเกรงได้ไม่ยาก

“เข้าบ้านกันก่อนเถอะ ปานนี้หิวกันแยะแล้ว” แม่เป็นคนตัดบทอีกเช่นเคย เมื่อเห็นว่าพี่น้องจะเริ่มทะเลาะกันเหมือนเด็กๆ ทั้งที่ฝ่ายพี่นั้นอีกสองปีก็สามสิบ ส่วนน้องก็เลยวัยเบญจเพสมาแล้ว

ธารธาราเดินกลับไปที่รถเพื่อจะหยิบกระเป๋าใบโตเข้าบ้านไปด้วย แต่น้องชายกลับเดินเข้ามาขวางเสียก่อน

“เข้าบ้านไป เตียวชนให้เอง”

“น้ารักจิง ขอคุณนะ” กล่าวจบธารธาราก็โอบเอวมารดาเดินเข้าบ้าน กลิ่นแกงส้มที่ลอยมาจากครัวทำให้เธอเคลิบเคลิ้ม เธอจะใช้ชีวิตที่บ้านเกิด ให้มีความสุขที่สุด จบแล้ว ชีวิตอุ่นวยในเมืองกรุง

ในการย้ายตำแหน่งแต่ละครั้ง ทางราชการจะให้เวลาเตรียมตัวราว สิบห้าวันเพื่อขนย้ายสิ่งของ สำหรับธารธารา เธอได้ว่างรบบรรทุกให้ขน มาก่อนหน้านี้แล้ว การกลับบ้านครั้งนี้ เธอจึงกลับมาแต่ตัวพร้อมกับกระเป๋า และของใช้เล็กๆ น้อยๆ จึงใช้เวลาจัดเก็บของลอดที่อยู่นาน

เพราะนอนในรถมาเพียงพอแล้ว หญิงสาวจึงทำอะไรทำ ซึ่งตอนนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่านอนอ่านหนังสือ และฟังเพลงโปรด ซึ่งกิจกรรมนี้ห่างหาย จากชีวิตเธอไปนาน ครั้งสุดท้ายที่มีอารมณ์ชิลชิลอย่างนี้ ก็คงเป็นช่วงที่เธอ เรียนจบใหม่ๆ และกำลังหาตำแหน่งลงนั่นเอง

แต่ยังไม่ทันที่จะล้มตัวลงนอนตรงซ้านบ้าน ก็มีเสียงมอเตอร์ไซด์ คันหนึ่งดังโกล้วเข้ามา พร้อมกับเสียงตะโกน

“มีใครอยู่บ้างจ๊ะ”

ธารธาราชะงักงันหน้าออกไปมอง แล้วก็พบว่า เป็นป้าอรทัย เพื่อนของ มารดา ซึ่งการที่ไม่ได้พบกันมาหลายปีทำให้เธอเห็นว่าฝ่ายนั้นดูแก่ลงไปมาก อาจจะเป็นเพราะเครียดเรื่องที่สามีไปมีเมียบ่อย แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องของเธอ จึงตอบกลับไปด้วยสุภาพ “สวัสดิ์ค่ะป้าอร”

ฝ่ายนั้นขม้มองมาทางเธอแล้วทักกลับ “อ้าว หน้าเองเธอ กลับมา ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อเข้านี้เองจ๊ะ”

“ใครมาเธอหน้า”

เสียงแม่เธอถามมาจากในบ้าน ก่อนจะโผล่หน้าออกมา ธารธาราจึง รายงานทันที

“ป้าอรนะแม่”

“อ้าว พี่อร เข้ามานั่งก่อนสิ”

เมื่อถูกเชื้อเชิญ ผู้เป็นแขกก็เดินขึ้นมานั่งตรงซอ้านบ้าน พร้อมกับล้วงหยิบซองสีชมพูในกระเป๋าออกมาแล้วส่งให้น้าทิพย์ “ลูกสาวคนเล็กของพี่จะแต่งงาน”

“คนเล็ก? อึ้งนะเธอ” น้าทิพย์ถามด้วยความแปลกใจ เพราะเท่าที่จำได้ อึ้งเพิ่งจะอายุยี่สิบเท่านั้น น่าจะยังไม่จบปริญญาตรีติดด้วยซ้ำ

“ก็ใช่ล่ะสิ ตกใจอะไรกัน”

เสียงของอรทัยแข็งขึ้น แต่ก็ได้ทำให้ธรรารัฐีกแปลกใจ ป้าอรทัยกับแม่เธอเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก และฝ่ายนั้นก็ชอบซิงดีซิงเด่นอยู่เสมอ แต่ก็ไม่เคยมีอะไรที่จะสู้ได้ เพราะส่วนใหญ่จะแพ้ภัยตัวเองเสียก่อน อย่างเรื่องที่สามมีเมียหย่อน ก่อนหน้าก็อวดอ้างใครต่อใครว่า ลุงชิตนั้นดีนักดีหนา พอมาออกกลางตอนแก่ ป้าอรทัยก็ต่างจนเสียคน มีหน้าซำยังมายุงงว่าให้ระวังพ่อของเธอจะแอบไปมีอีหนูบ้าง เป็นผลให้พ่อของเธอนั้นเคืองป้าอรทัยอยู่พักใหญ่

“อึ้งเพิ่งจะยี่สิบ เรียบจบแล้วเธอ”

“โ้ย จะเรียนไปทำไมเยอะเยอะ ลูกผู้หญิง สู้ทำงานก็ต้องออกมาเลี้ยงลูกดูแลตัวเองอยู่ดี”

ธรรารัฐีกกับมองหน้าแม่เมื่อได้ยินประโยคนี้ เพราะก่อนหน้านี้ตอนที่อรทัยรู้ว่าเธอสอบเข้าวิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศได้ ก็ประกาศกร้าวว่าลูกสาวทั้งคู่ของตนจะต้องได้เรียนมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ จนจบปริญญาเอก แล้วหนึ่งวันก็กลับบอกว่าการศึกษามิสำคัญ หากให้เดา เดี่ยวก็คงเข้าตัวเธออีก จึงหาทางเลี่ยง “เดี๋ยวนำไปหาน้ามาให้หะคะ”

“ไม่ต้อง ป้าดีมีมาแล้ว แล้วน้ำล่ะ อายุเท่าไรแล้ว”

นั่นไง ว่าแล้วไม่มีผิด แต่เพราะถูกสั่งสอนมาตลอดทำให้เคารพผู้ใหญ่

ธรรตาราจึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงปกติ “ยี่สิบแปดปีจะบ้า”

“เฮ้ย ยี่สิบแปดปีแล้ว อีกสองปีก็จะสามสิบปีสินะ”

“อ่า...ค่ะ”

“มีแฟนแล้วหรือยัง ยังสินะ” อรทัยถามเองตอบเอง ในน้ำเสียงนั้น มีความเย้ยหยันน้อยๆ ในที

ธรรตาราได้แต่เงยบ เพราะเชื่อว่าอีกฝ่ายรู้คำตอบอยู่แล้ว เมื่ออรทัยคือผู้รอบรู้เรื่องของผู้อื่นอย่างแจ่มแจ้งในหมู่บ้านแห่งนี้

“แล้วทำไมยังไม่หมีแฟน อยู่กองทหาร ผู้ชายก็มาก นี่ไม่มีใครมองเราเลยหรือ เอ้อ...ไม่ได้เรื่อง นี่แม่ทัพย์จะปล่อยให้ลูกสาวเป็นสาวที่หนีทีกคาบ้านจริงๆ เหรอ”

‘สาวที่หนีทีก’ ช่างเป็นถ้อยคำที่ฟังดูรุนแรง แต่สำหรับธรรตารา เธอไม่เคยเดือดร้อน แม้จะเหงาบ้าง แต่เธอก็ยังมีครอบครัวที่คอยดูแลห่วงใย ดังนั้นเธอจึงไม่รู้สึกรว่าการไม่มีแฟนเป็นเรื่องเสียหายอะไร

“เรื่องแบบนี้มันก็ต้องแล้วแต่วาสนา ถึงเวลามันก็มาเองแหละ” น้ำทิพย์แก้ต่างให้ลูกสาว เมื่อเห็นว่าธรรตาราคงไม่ตอบโต้อะไรแน่

“อ้อ ฉันก็สงสัยอยู่เหมือนกันมันไปอยู่ในดวงผู้ชาย แต่ทำไมไม่มีแฟน เป็นเพราะแม่มันนี่เอง ที่คอยสอนแบบนี้”

“แล้วไอ้ที่ท้องแล้วต้องรีบแต่งนี่ เพราะแม่สอนใช้ไหม”

จู่ๆ ก็มีเสียงปริศนาแทรกการสนทนาดังขึ้น เมื่อทุกคนเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่า เป็นภรรยาหน้าดู น้องชายของธรรตารานั้นเอง

“ไอ้หีน แกว่าใคร” อรทัยแหงเสียงแหลม มองภรรยาแวตาวาววามคนอย่างภรรยาหรือจะสะทั้น เขาสบตากับอรทัยแล้วพูดใส่หน้า “ก็ทั่วๆ ไป ไม่ได้เจาะจง ถ้าป้าอยากรับก็รับ หรือว่าอึ่งก็ท้องก่อนแต่ง?”

“ไอ้ปากหมา”

“อ๊ะๆ...ตีบแก”

ภรรยาทำเสียงล้อเลียน และทำหน้าที่กวนประสาท ซึ่งมันก็ได้ผล ผู้เป็น

แขกถึงกับโกรธจนหน้าดำหน้าแดง ก่อนที่จะพรวดพราดลุกขึ้นแล้วเดิน
กระที่บเท้าจากไป

น้ำทิพย์หันมามองตัวต้นเรื่องด้วยความอ่อนใจ แต่ก่อนที่จะได้
ตักเตือน ภูผาก็ชิงกล่าวขึ้นเสียก่อน

“แม่ไม่ต้องมาว่าผมเลยนะ เพื่อนแม่นั่นแหละนิสัยไม่ดี จู่ๆ ก็เอาปาก
มาแกว่งหาเสียง”

พอถูกตักคอเช่นนั้น น้ำทิพย์ก็ได้แต่ถอนหายใจ ที่ลูกชายพูดมันก็
ถูก อรทัยล้าเส้นมาหลายครั้ง ดั่งนั้นจึงปล่อยผ่าน แล้วหันมาหาลูกสาวแทน
“น้าอย่าคิดมากนะลูก สังคมบ้านเรามันก็อย่างนี้แหละ”

“น้าไม่คิดอะไรหรอก ว่าแต่แม่คิดหรือเปล่า” ธารธาราอดถามไม่ได้
เพราะดูเหมือนการที่มีลูกสาวขึ้นคาน ก็น่าจะเป็นปัญหาทวนใจอย่างหนึ่ง
ของคนแถวนี้เหมือนกัน

“จริงๆ แม่ก็คิดอยู่นะว่าถ้าพ่อแม่ไม่อยู่แล้ว น้าจะอยู่กับใคร แต่จะ
ทำยังไงได้ ในเมื่อเนื้อคู่ของน้ายังไม่เกิด”

น้ำทิพย์พูดเจ้อยมเย้า ซึ่งก็ทำให้ธารธาราตัวต้อ้นมารดาเบาๆ อย่าง
ไม่จริงจัง

“แม่อะ...”

“เอาน่า...แม่เลี้ยงได้ เลี้ยงกันให้ตายไปข้างหนึ่งเลย”

“รักแม่ที่สุดเลย” ธารธาราโผล่เข้ากอดเอวมารดา แค่นี้เธอก็มีความสุข
แล้ว ไม่เห็นต้องมีแฟนให้เสียเวลา

หลังจากทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยแล้ว ปรารถนาก็ก็กลับ
มายังกองบิน ๗ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นสถานที่ทำงาน นักบินของ
กองทัพอากาศนั้นไม่อาจเลือกพื้นที่ลงได้ตามอำเภอใจ ต้องลงตามชนิด
เครื่องบินที่ประจำการอยู่ตามกองบินนั้นๆ ซึ่งแต่ละกองบินจะมีเครื่อง
ประจำการแตกต่างกันออกไป

สำหรับปรานนต์ เขาตั้งเป้าที่จะเลือกบินเครื่องบินจูโจมและขับไล่ ซึ่งแน่นอนว่าศิษย์การบินอีกหลายคนก็มีเป้าหมายอย่างเดียวกับเขา เมื่อได้เข้าไปเป็นศิษย์การบินที่โรงเรียนการบิน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม เขาก็พยายามอย่างหนัก ทุ่มเทร่างกายแรงใจ จนกระทั่งเมื่อจบการบินขึ้นปลาย ซึ่งเป็นการขึ้นบินจริงด้วยเครื่องพีซี-๙ จึงมีการประเมินคุณลักษณะ แล้วจัดลำดับคะแนนสำหรับศิษย์การบิน เพื่อคัดเลือกไปบินเครื่องบินประเภทต่างๆ อันได้แก่ เครื่องบินรบ เครื่องบินลำเลียง และเฮลิคอปเตอร์

ผลการประเมินของเขานั้นอยู่ในหมวดแรก ประกอบกับใจรัก จึงไม่ลังเลที่จะเลือกเครื่องบินรบ ซึ่งก็ต้องมาตัดกันอีกครั้งว่าจะได้บินเครื่องบินรบรุ่นไหน เพราะกองทัพอากาศมีเครื่องบินรบหลายรุ่น อันได้แก่ รุ่นแอล-๓๙ รุ่นเอฟ-๕ และเอฟ-๑๖ ซึ่งประจำอยู่ตามกองบินต่างๆ ทั่วประเทศ

เขาถูกส่งตัวไปยังฝูงบิน ๔๐๑ กองบิน ๔ อำเภอดากลาส จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อทำการคัดเลือก แต่ละรุ่นจะมีศิษย์การบินได้มาฝึกที่นี้ราวสิบคน ฝูงบินนี้เป็นหน่วยที่สอนเกี่ยวกับการใช้เครื่องบินรบทางยุทธวิธีเบื้องต้น หลังจากใช้เวลาเรียนอยู่ประมาณหนึ่งปีครึ่ง ก็เรียนจบและได้รับการคัดเลือกให้บินเครื่องบินเอฟ-๑๖ อย่างที่ฝัน และนั่นทำให้เขาได้ย้ายที่ทำงานอีกครั้ง มายังกองบิน ๑ จังหวัดนครราชสีมา เป็นนักบินประจำหมวดในฝูงบิน ๑๐๓

แต่หลังจากบินเครื่องบินเอฟ-๑๖ ได้ประมาณสี่ปี ทางกองทัพอากาศก็เพิ่มศักยภาพด้วยเครื่องจูโจมขับไล่รุ่นใหม่ล่าสุด ที่สั่งตรงมาจากประเทศสวีเดน นั่นคือเครื่องบินกริฟเพน ๓๙ ซี/ดี และเปิดโควตาให้นักบินเครื่องบินรบได้เปลี่ยนแบบ เขาสนใจและสมัครใจที่จะเปลี่ยนที่ทำงานอีกครั้งจึงได้ย้ายมาประจำยังกองบิน ๗ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นที่เดียวที่มีเครื่องบินรุ่นนี้ประจำการอยู่

ร่างสูงในชุดบินเดินเข้าไปยังฝูง คนแรกที่ได้พบคือรุ่นพี่นักบินที่อายุ

ห่างกันหลายปี และตอนนี้ทำหน้าที่เป็นรองผู้บังคับการฝูงบิน ฝูง ๗๐๑ แห่งกองบิน ๗ ทันทีที่ฝ่ายนั้นเห็นเขา ก็อดมาดูสิ่งแปลกประหลาดที่ติดอยู่บนหัวไม่ได้

“เฮ้ย ไปโดนอะไรมาวะ”

“โหม่งเสาโกลครับ เย็บไปเจ็ดเข็ม” ปราณนต์ตอบเสียงอ่อย เพราะหลายวันมานี้ถูกถามด้วยคำถามนี้จนนับครั้งไม่ถ้วน

เมื่อได้คำตอบ รุนพีก็หัวเราะเสียงดัง เพราะผ้าก๊อชบนหัวนั้นช่างขัดกับความหล่อเหลาของรูน้องอย่างสิ้นเชิง

ปราณนต์ทำหน้าที่มาก่อนจะกล่าวอย่างเคืองๆ “พี่กลดอย่าหัวเราะสิครับ ผมยังไม่ค่อยมีความมั่นใจอยู่”

“ก็มีนตลก แล้วอย่าบอกนะว่าเอ็งจะไปเป็นพิธีกรงานคอนเสิร์ตทัฬฟ้าคู่ไทยในสภาพนี้” รุนพีถามถึงภารกิจที่ปราณนต์ได้รับมอบหมายก่อนหน้า พิธีกรงานระดับประเทศที่มีผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ซึ่งปราณนต์ถูกเลือกให้เป็นหน้าเป็นตาของกองทัพไปแสดงความสามารถด้านการดำเนินรายการ คู่กับนางเอกสาวชื่อดังบนเวที

“จะไปได้ยังไงล่ะครับ ขายหน้าเขาตาย ต้องเปลี่ยนให้คนอื่นไปแทน” นักบินหนุ่มตอบ ก่อนที่จะหันไปทางตู้กระจก ที่ถึงแม้จะเป็นกระจกใส แต่ก็ยังเห็นเงาสะทอน “มีผ้าก๊อชแปะยังดูโอเคนะ แต่เดี๋ยวพอตัดใหม่ มันก็จะแหงนเป็นหย่อม คราวนี้คงต้องใส่หมวกออกจากบ้านตลอด จนกว่าผมจะขึ้นมาเท่ากัน”

“ก็โกลเลยสิ” รุนพีฯ ซึ่งก็ทำให้คนที่ถูกยุหั้นมาค้อน

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้น嘛ครับ แค່ร่องทรงสูงก็น่าจะโอเค” นี่คื่อดีของอาชีพทหาร ที่ทุกคนต้องตัดผมให้สั้น ดังนั้นจึงไม่ได้ดูแปลกตาเท่าไรนัก

“แล้ววันนี้ขึ้นบินไหวไหม”

“ไหวสิครับ โกลหัวใจตั้งเยอะ” น้ำเสียงที่ตอบกลับมาร่าเริงเหมือนเดิม เพราะนอกจากฟุตบอลแล้ว การขึ้นบินนี้แหละที่เป็นสิ่งที่เขารักยิ่งกว่า

อะไรทั้งหมด

“ก็ดี” ทรงกลดจบเรื่องงาน แล้วก็ยื่นออกมาว่ามีเรื่องจะถามรุ่นน้อง “ทางกรรมการบ้านพักถามมาว่า บ้านหลังข้างๆ เอ็งว่างอยู่ใช่ไหม”

“ครับ ตอนนี้อยู่ว่างอยู่ จะมีคนเข้าพักหรือครับ”

“ใช่ จากกรมแพทย์นะ มาอยู่ชั่วคราว เพราะบ้านซอยหกของเจ้าตัวซ่อมอยู่ พอซ่อมเสร็จ ก็คงกลับไปอยู่ที่เก่าของเขา”

ปราณนต์พยักหน้ารับ ตอนที่กองบินกำลังดำเนินการซ่อมบ้านกันขนานใหญ่เนื่องจากปลุกสร้างมานาน บางหลังมีอายุพอๆ กับการเริ่มมีกองบิน และเมื่อก่อนวัสดุหลักที่ใช้สร้างก็เป็นไม้ ไม้ไผ่ปูน ปลูกจึงยกโขยงกันมาแตะโครงสร้าง ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยจึงต้องดำเนินการซ่อมแซม ทำให้คนที่เคยอยู่ต้องอพยพโยกย้ายไปอยู่ที่อื่นชั่วคราว พอบ้านเสร็จก็ย้ายกลับที่เดิม

“แล้วเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายครับ”

“ถามทำไม”

“ก็แค่ จะได้ทำตัวถูก”

“ผู้หญิง นี่ไง คำสั่งย้าย” รุ่นพี่ส่งกระดาษสี่ขาซึ่งเป็นเอกสารเกี่ยวกับคำสั่งย้ายภายในกองทัพอากาศมาให้ดู และในการย้ายครั้งนี้ของกรมแพทย์ก็มีเพียงคนเดียวนั่นคือ

เรืออากาศเอกหญิง ธารธรา วรงค์เกิด

คิวของนักบินหนุ่มขมวดเข้าหากันในตอนแรก แล้วก็คลี่ยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงเจ้าของชื่อ นั้น

ทรงกลดเห็นรุ่นน้องทำหน้าที่ประหลาดใจ จึงถามขึ้นทันที “ทำไม รู้จักหรือ”

“ก็คงจะได้ทำความรู้จักกันจริงๆ จังๆ เร็วๆ นี้แหละครับ” ปราณนต์กล่าวด้วยรอยยิ้มกว้างมากกว่าเดิม หากนี่ไม่เรียกว่าพรหมลิขิต แล้วจะเรียกว่าอะไร

เนื่องจากมีเวลาเตรียมตัวอีกหนึ่งสัปดาห์ตามระเบียบของทางราชการ วันนี้เธอจึงให้น้องชายพามาดูลาดเลาที่ทำงานใหม่ บอกตามตรง เธออดจะตื่นตื่นไม่ได้ แม้ว่าเธอจะเคยพบปะกับผู้ร่วมงานใหม่มาบ้างแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าต้องปรับตัวยกใหญ่

โรงพยาบาลกองบินอยู่ลึกจากประตูใหญ่ไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร ตัวอาคารเป็นตึกปูนยกพื้นสูง และมีเพียงชั้นเดียว ด้านหน้าเป็นลานจอดรถกว้างขวาง รอบข้างรายล้อมด้วยสนามหญ้าและต้นไม้ ไม่ใช่ตึกสูงใหญ่อบตึงทุกอย่างเหมือนกับโรงพยาบาลเดิมที่เธอทำงานอยู่

ฝนเพิ่งตกลงมา จึงได้กลิ่นไอดิน ธารธาราสูดอากาศเข้าปอด ที่นี้ช่างสงบ สดชื่น บรรยากาศอันเงียบสงบอย่างนี้ละ คือสิ่งที่เธอต้องการ

“พีน้าขึ้นไปเถอะ เดี่ยวผมขอรออยู่ตรงนี้”

“อืม” ธารธาราตอบรับ ไม่บังคับให้น้องชายขึ้นไปด้วยกันเพราะคิดว่าภูพาน่าจะสะดวกใจอยู่ข้างล่างมากกว่า

เมื่อขึ้นไปบนอาคาร ธารธาราก็พบว่าแม่คนไข้ที่นี่จะไม่ได้มากมายเหมือนที่กรุงเทพฯ แต่ก็มีผู้มาใช้บริการที่โรงพยาบาลแห่งนี้หนาตา ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นเจ้าหน้าที่และครอบครัวทหารอากาศ ส่วนบุคคลภายนอกนั้นมียูบ้าง เพราะโรงพยาบาลกองบินก็เปิดรักษาบุคคลทั่วไปด้วย

หญิงสาวกวาดตามองหาคณรัจกซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่ห่างกันสามปี จึงทันได้เห็นหน้ากันตอนเรียนที่วิทยาลัย ตอนนั้นเธออยู่ปีหนึ่ง ส่วนรุ่นพี่อยู่ปีสี่ ตามกฎระเบียบของนักเรียนพยาบาลทหารอากาศ ทุกชั้นปีต้องกินข้าวร่วมกัน นอนตึกเดียวกัน จึงเห็นหน้าค่าตากันแทบจะทุกวัน ทำให้เกิดเป็นความผูกพันกันฉันพี่น้อง เมื่อรุ่นพี่คนนั้นรู้ว่าเธอจะย้ายมาจึงรีบโทร. หาเธอทันทีพร้อมให้คำแนะนำและคอยอำนวยความสะดวกทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องบ้านพัก ฝ่ายนั้นก็เป็นคนเลือกให้

คนที่เธอมาหากำลังวุ่นวายอยู่กับการคัดกรองคนไข้หน้าห้องตรวจ ธารธาราจึงถอยออกมานั่งคอย รอให้รุ่นพี่ว่างจึงค่อยเข้าไปทัก

“สวัสดิ์ค่ะพี่ปา”

พี่ปาหรือปาริชาติตบหน้าขึ้นจากกองแฟ้มบนโต๊ะ และเมื่อเห็นว่าเป็นเธอ รอยยิ้มอบอุ่นก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้า ก่อนจะเอ่ยทักเสียงสดใสกลับมาเช่นเดียวกัน “อ้าวน้ำ มาแล้วหรือ”

“ค่ะ”

“นี่รอเดี๋ยวนะ พี่ดูคนใช้ตรงนี่เบีบ แล้วจะพาเราไปพบพี่ๆ”

“ได้ค่ะ งั้นเดี๋ยวน้ำไปรอตรงโน้นนะค่ะ”

“จ๊ะ”

ปาริชาติใช้เวลาในการจัดการคนใช้ไม่นานอย่างที่บอก หลังจากคนใช้รายสุดท้ายไปนั่งรอที่หน้าห้องตรวจ ปาริชาติก็เดินมาหาเธอในทันที

“ไปเจอพี่ๆ กันก่อน แล้วเดี๋ยวเราค่อยไปดูบ้านกัน”

“ค่ะ” ธารธาราเดินตามปาริชาติไป ซึ่งฝ่ายนั้นพาเธอไปยังส่วนงานต่างๆ เพื่อรู้จักกับเพื่อนร่วมงาน พยาบาลที่นี่ทั้งหมดจบมาจากที่เดียวกัน นั่นคือวิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ หัวหน้าฝ่ายการพยาบาลเกิดปีเดียวกับแม่ของเธอ แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ต้องเรียกอีกฝ่ายว่าพี่

เมื่อเป็นซอสวีเตเดียวกัน การพูดคุยจึงเป็นกันเองแบบพี่น้องมากกว่า ลูกน้องกับเจ้านาย แต่เป็นเพราะตอนนี้มีหลายงานเร่งเข้ามา จึงใช้เวลาทักทายกันไม่นานนัก ธารธาราก็ถูกปล่อยตัวออกมา

“รถของน้ำจอดที่ไหน” ปาริชาติเอ่ยถามเมื่อเดินมาถึงหน้าตึก

“ข้างนอกค่ะ น้องชายขับมาให้”

“โอเค งั้นเดี๋ยวน้ำไปรอพี่ แล้วให้น้องขับรถตามไปนะ เพราะว่าพี่ต้องกลับมาทำงานก่อน”

“ได้ค่ะ”

ธารธาราขานรับแล้วเดินตามปาริชาติไป อดตื่นเต้นไม่ได้กับที่อยู่ใหม่ ซึ่งเป็นบ้าน ไม่ใช่หอพักหรือแฟลตอย่างที่เคยอยู่ แอบภาวนาในใจว่าขอให้เจอเพื่อนบ้านดีๆ ไม่อย่างนั้นเธอคงอยู่ยาก เพราะตอนนี้เธอจะไม่ได้ใช้เวลา

อยู่ในที่ทำงานมากกว่าอยู่ที่บ้านเหมือนแต่ก่อนแล้ว

ปารีสชาติขับรถมาตามถนนสองเลน ซึ่งเป็นถนนภายในกองบินด้วยความเร็วราวสี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงตามกฎหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งแม้ว่าจะเป็นการอากาศมาหลายปี แต่ก็เป็นครั้งที่สองที่ธารธาราได้เข้ามายังกองบินแห่งนี้ ส่วนครั้งแรกของเธอนั้นก็ตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นเด็กเพียงแค่อลิบขวบ เธอจึงทำอะไรในวันนั้นไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว เพราะใจมุ่งอยู่แต่กับงานวันเด็กที่ทางกองบินจัดขึ้น เป็นอะไรที่น่าตื่นตาตื่นใจอย่างเหลือเกินสำหรับเด็กต่างจังหวัดเช่นเธอ

ธารธารามองทิวทัศน์ด้านนอก และในขณะเดียวกันก็จดจำมันไปด้วย เพราะอีกไม่นานเธอต้องย้ายมาอยู่ที่นี้ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ หากไม่จำทางให้ดี อาจจะทำให้หลงทิศหลงทางเองง่าย ๆ

“ทางขวาเป็นเขตบ้านพัก หน้าสุดเป็นบ้านของผู้ใหญ่ อย่างผู้การผู้ฝูง แล้วก็หัวหน้าหน่วย เราขับรถผ่านได้ ไม่มีปัญหาอะไร แต่ต้องขับตามความเร็วที่เขากำหนด” ปารีสชาติชี้มือไปยังสิ่งก่อสร้างที่ตนเองกล่าวถึง ซึ่งก็เป็นเพียงบ้านพักสองชั้นหลังกัตรีด ตั้งอยู่ห่างกันพอประมาณ ซึ่งมีอยู่ไม่กี่หลัง และตอนนี้ทุกหลังก็เงียบเชียบ เพราะเจ้าของบ้านยังอยู่ที่ทำงาน

“ที่พักอยู่ชอยหนึ่ง ว่างๆ ก็มาเที่ยวได้ ส่วนชอยโปรดของพี่ก็เป็นชอยแปด เพราะของกินเพียงไม่ว่าจะเป็นอาหารตามสั่ง ก๋วยเตี๋ยว ไอศกรีมของกินพวกนี้มากระจุกรวมกันอยู่ที่นี้หมด”

เมื่อขับรถผ่าน ปารีสชาติชี้ให้ดู ซึ่งเมื่อมองไกลๆ ธารธาราก็เห็นป้ายร้านอาหารเรียงรายกันอยู่หลายร้าน ทำให้เธอยิ้มได้ ดูเหมือนว่าแม่ที่นี้ จะอยู่ห่างไกลเมือง แต่เธอคงไม่อดตายแล้ว

“ถ้าไม่ยกออกไปเซเว่นตรงปั๊มน้ำมัน ในกองบินก็มีร้านขายของสำหรับข้าราชการอยู่ตามชอยต่างๆ ไกลที่สุดก็ชอยสิบ น้ำเดินออกมาซื้อได้ในช่วงที่ยังไม่มีรถใช้ แต่พี่แนะนำว่าควรมีจักรยานเอาไว้สักคัน ไปไหนมาไหนจะได้ไม่ต้องเดิน เพราะแต่ละชอยก็เดินได้เหงื่ออยู่เหมือนกัน”

“แล้วบ้านน้ำอยู่ซอยไหนหรือคะ”

“ซอยสิบสอง พี่ว่าโอเคที่สุดแล้ว”

ตอนแรกธารธาราไม่รู้หรือกว่ามันโอเคตรงไหน ในเมื่อมันไกลจากทางเข้ากองบินเหลือเกิน จนกระทั่งปารีสชาติขับรถมาถึงบ้านพักแถวสุดท้าย ซึ่งเป็นบ้านพักที่ตั้งอยู่ปากเดียว แตกต่างจากลือกอื่นๆ ที่จะมีบ้านพักอีกแถวหันเข้าหากัน บรรยากาศจึงเงียบสงบ โชนด้านหน้าเป็นบึงบัวขนาดใหญ่ที่กำลังออกดอกสะพรั่ง จึงทำให้มีกลิ่นหอมของดอกบัวโชยมาตามสายลมอ่อนๆ

พยาบาลสาวเกือบจะร้องว่า แม้จะไม่ได้รู้หยาประหนึ่งรีสอร์ตห้าดาว แต่นี่ก็ดีเหลือเกินแล้วสำหรับนายทหารยศเล็กๆ อย่างเธอ

ปารีสชาติขับรถไปจอดหน้าบ้านพักลือกกลาง ก่อนที่จะดับเครื่อง เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

ธารธาราก้าวลงจากรถ แล้วเธอก็พบว่าตรงหน้าเป็นบ้านพักที่ดูค่อนข้างใหม่ เมื่อเทียบกับหลังอื่นๆ มันคงเพิ่งถูกซ่อมแซมไปเมื่อไม่นานมานี้

“จริงๆ แล้ว น้ำได้บ้านพักซอยหก แต่ตอนนี้อยู่ระหว่างการซ่อม พี่ก็เลยให้พี่กลดขอบ้านหลังนี้ให้น้ำอยู่ก่อน จะได้ฝากฝังให้น้องๆ พี่กลดช่วยดูแลน้ำด้วย”

สามีของปารีสชาติเป็นนักบินของกองทัพ ซึ่งตอนนี้ดำรงยศนาวาอากาศโท ธารธารารู้สึกซึ่งในน้ำใจของรุ่นพี่ เธอจึงหันไปยิ้มด้วยความขอบคุณ

“นี่ก็เป็นบ้านพักของพวกเขานักบินหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ ลือกนี้เป็นของไฟเตอร์ ลือกโหนดเป็นของชาร์ป แล้วถัดไปก็เป็นของนักบิน ฮ” เจ้าบ้านกล่าวแนะนำคร่าวๆ เกี่ยวกับบ้านพักบุคลากรและอากาศยานที่ประจำอยู่ที่นี้

“อ้อ...คะ” ธารธาราพยักหน้ารับ พยายามจดจำว่าโชนไหนเป็นโชนไหน ก่อนที่จะหันมาสนใจที่อยู่อาศัยของตัวเองอีกครั้ง “แล้วก่อนหน้านั้นใคร

อยู่หรือคะ”

“เอ... พี่ก็ไม่รู้นะ แต่ได้ข่าวว่าบ้านนี้น่าจะไม่มีคนอยู่มานานมากแล้ว บ้านนักบินส่วนใหญ่จะว่าง เพราะจะลือกันว่าสำหรับนักบินเท่านั้น แต่กรณีนี้ น่าถือเป็นกรณีพิเศษ เพราะย้ายมาตอนบ้านพักซ่อมพอดี รวมถึงบ้านหลังริมสุดโหนดด้วย เป็นห้องผู้หญิงเหมือนกัน ทำงานอยู่หน่วยข่าว ว่างๆ ก็ไม่ทำความรู้จักกันเอาไว้นะ”

พอได้ยินอย่างนี้ธารธาราก็ใจชื้น อย่างน้อยๆ ก็มีเพื่อนบ้านผู้หญิงซึ่งช่วยลดความประดักประเดิดในใจเธอลงได้มาก “เดี๋ยวน่าจะรีบไปทำความรู้จักให้ไวเลยคะ”

“ส่วนแม่กุญแจน่าจะอยู่ในบ้าน แต่เพื่อความปลอดภัย พี่ว่าเตรียมแม่กุญแจมาอีกชุดหนึ่งดีกว่า คล่องไวเวลาที่เราไม่อยู่”

“เตรียมมาเรียบร้อยแล้วคะ”

“ดีมาก รอบคอบดี งั้นพี่ขอตัวก่อนเลยได้ไหม ต้องขอโทษด้วยนะ ที่ไม่ได้ช่วยขนของ พอดีมีงานที่โรงพยาบาลค้างอยู่”

“ได้ค่ะพี่บา แคนี่น้ำก็รบกวนพี่ป่ามากแล้ว ขอบคุณมากๆ นะคะ” ธารธารากล่าวขอบคุณอย่างซาบซึ้งใจ ส่วนที่เหลือก็คงเป็นหน้าที่ของเธอ กับน้องที่จะต้องจัดการต่อไป

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แล้วถ้าขาดเหลืออะไรก็โทร. บอกพี่นะ”

“ค่ะ”

ธารธาราเดินเข้ามาในบ้าน เธอพบว่ามีการทำความสะอาดบางส่วนเอาไว้แล้ว ซึ่งหากให้เดาก็น่าจะเป็นฝีมือของรุ่นพี่ที่ช่วยดูแลจัดการให้ ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจและหลงรักที่นี้ขึ้นมาอีกหลายเท่าตัว

บ้านเพิ่งซ่อมจึงยังคงมีกลิ่นสีตลบอบอวลอยู่ ธารธาราไล่เปิดหน้าต่างทุกบานเพื่อระบายอากาศ ของที่ขนมาในวันนี้ไม่มีอะไรมาก เป็นพวกเครื่องนอนและเสื้อผ้าบางส่วน ซึ่งเธอเอามากองรวมๆ กันไว้ก่อน เพราะตู้เสื้อผ้าที่เธอสั่งทางออนไลน์ไว้ยังไม่มาส่ง

ภูผาตามเธอขึ้นไปยังชั้นบนด้วย ซึ่งแบ่งเป็นสองห้องนอน ธารธารา เลือกร้านนอนเล็กที่อยู่ทางขวา เพราะว่าคนที่มาเป็นเพื่อนร่วมบ้านย้ายเข้ามา มียศสูงกว่า จะได้ไม่ต้องมากินแห้งแฉ่งใจกันเรื่องห้อง สำหรับทหาร ทำอะไรก็ต้องถือชั้นยศเป็นสำคัญ แต่ถ้าคนที่เข้ามายศน้อยกว่า เธอก็ไม่เดือดร้อน เนื่องจากสมัครใจที่จะอยู่ห้องนี้เอง

หลังจากน้องชายวางเสื้อผ้าไว้บนเตียง ฝ่ายนั้นก็เริ่มทำการไล่เคาะไปตามผนังบ้าน และลากเก้าอี้ไปป็นชั้นเพื่อเคาะฝ้าเพดาน ธารธาราจึงอดสงสัยไม่ได้ เอ่ยถามออกไป

“หีน ทำอะไรนะ”

“ก็ดูว่าผนังกับฝ้ามันแข็งแรงดีไหม”

คำตอบของน้องชายทำให้พี่สาวอดยิ้มออกมาไม่ได้ แม้ว่าภูผาจะเป็นน้อง แต่เมื่อเริ่มโต ฝ่ายนั้นก็เริ่มทำตัวเหมือนพี่ชาย คอยปกป้องดูแลเธอ พวกผู้ชายในหมู่บ้านรู้ฤทธิ์ภูผาดีว่าเมื่อไรที่มาก้อร่อก้อตึกเธอ ให้เตรียมหน้าเอาไว้รับฝ่าเท้าได้เลย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ยอมให้ภูผาระแวงจนกลายเป็นความไม่สบายใจ

“ทำไมน้องชายพี่นาร์กอย่างนี้ ไม่ต้องกลัวหรอก ผู้ชายพวกนี้ได้รับการฝึกมาอย่างดี พวกเขาเป็นสุภาพบุรุษ” ธารธาราใช้เกณฑ์ส่วนตัวในการตัดสิน เท่าที่ได้คบหากับพวกนายเรืออากาศส่วนหนึ่ง เธอก็สัมผัสได้ว่าพวกเขาเป็นสุภาพบุรุษสมชายชาติทหาร แม้จะไม่ดีเป็นผ้าขาวร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะพวกเขาเป็นมนุษย์ปุถุชนทั่วไป แต่เธอก็เลือกที่จะเชื่อใจเพื่อนบ้านที่อยู่มาก่อนหน้าว่า จะไม่ทำอะไรมิดีมิร้ายกับเธอแน่นอน

“ใครกลัวข้อนั้นกันเล่า แค่อยากรู้ว่าจะมีช่องโหว่ให้พี่น้ำมุดไปบ้านข้างๆ ได้บ้าง” ภูผาตอบกลับมาทันควัน ซึ่งดูเหมือนพี่น้องจะคิดกันไปคนละทาง

“ว่าไงนะ”

ชายหนุ่มก้าวลงจากเก้าอี้ เมื่อเห็นว่าบ้านหลังนี้แข็งแรงทนทาน ด้าน

บนหลังคาก็มีผนังกันอีกชั้น จึงยากที่จะเล็ดลอดไปหากัน ก่อนจะถอนหายใจ ออกมาอย่างหมดหวัง “ไม่มีทางปีนเข้าปีนออกได้เลย...แะจ้ง อย่างนี้ก็คง อดเห็นหน้าป้าออร์ทยเวลาเห็นพื่อน้ำควงนายร้อยกลับบ้านแล้ว”

“นี่คิดจะให้พี่ปีนเข้าหาบ้านข้างๆ อย่างนั้นสิ”

“ก็ใช่ะสิ อยากรู้พี่เขยเป็นนายร้อย”

อยากรู้พี่เขยเป็นนายร้อย...พูดอย่างกับมีชายในตาลดอย่างนั้นละ ธารธารอยากเดินไปเชกกะโหลกน้องสักครั้ง แต่เมื่อความสูงของตัวเอง ไม่เอื้ออำนวย จึงได้แต่ถอนหายใจออกมาเบาๆ “เลิกหวังเหอะ ถ้าได้มาก็คง ได้มานานแล้ว” ธารธารบอกร้อง และบอกตัวเองไปด้วยในตัว ดูเหมือน เธอคงจะต้องอยู่คนเดียวไปเรื่อยๆ เพราะเลยวัยหวานเข้าไปทุกที

“พยายามหน่อยสิ” ภูมายังคงยุ

“ไอ้น้องบ้า เรื่องอย่างนั้นมันตบมือข้างเดียวได้ที่ไหน”

“พูดจริงนะ พี่น้ำนะ เริ่มหาแฟนได้แล้ว อายุไม่ใช่บ่อยๆ แล้ว เดี่ยว จะวางอกอยู่บนคานจนสอ่ยไม่ลง นั้น คนที่เดินมานั้นเลย เข้าท่า มาดูสิ”

ภูผากวักมือเรียกธารธารไปที่หน้าต่าง และนั่นทำให้เธอเห็นชายหนุ่ม คนหนึ่งในชุดบินกำลังจะเดินเข้าบ้านหลังถัดจากบ้านของเธอ ทันใดนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นมา เธอกับเขาจึงได้สบตากันโดยที่ไม่มีใครได้ตั้งตัว

ธารธารารู้สึกเหมือนลมหายใจสะดุดไปช่วงหนึ่งกับสายตาคู่นั้น ก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายถอนสายตาก่อน แล้วรีบหันไปทางอื่น และเมื่อหันกลับมา มองยังที่เดิมอีกครั้ง เธอก็พบว่าเขาหายไปแล้ว...หรือว่าเธอจะตาผาดไปจริงๆ

๒

เมื่อตอนบ่ายเธอฝันไปซะใหม่... ธารธาราเอาหัวโขกกับม้าหินอ่อนใต้ต้นชมพูมาเหมียวอย่างอ่อนใจ โดยไม่สนใจว่าเกสรของมันจะติดผมติดหน้าผาก หรือว่าส่วนไหนๆ ของร่างกาย เพราะตอนนี้สิ่งที่เธอกังวลคือสายตาคู่ นั้นของเธอ ซึ่งถ้าทุกอย่างคือเรื่องจริง ก็แปลว่าโลกมันกลมจนน่าซึ้งนัก

แล้วเธอจะอย่างไรดี... จะให้ขับรถกลับบ้านพ่อแม่ก็คงไม่ไหว เพราะระยะทางเป็นร้อยกิโลเมตร ดังนั้นเมื่อไม่มีทางเลือกอื่น คงต้องทำใจแฝงตัวอยู่เงียบๆ หากไม่มีใครรู้เรื่องนั้น เรื่องทั้งหมดก็น่าจะจบลงไปแล้ว

“พี่น้ำ กินข้าว”

น้องตัวดีเรียกเธอจากหน้าประตูบ้าน แต่ตอนนี้ห้องของเธออึดอัดไปหมด จึงบอกรับไปก่อน

“กินก่อนเลย เตียวพี่ค่อยกินทีหลัง”

เมื่อตบน้องชายไปอย่างนั้น ธารธาราก็นั่งครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นต่อ แม้จะพยายามทำจิตใจให้สงบ แต่มันก็ยังฟุ้งซ่านอยู่ดี โดยเฉพาะสายตา

ของเขาตอนที่สับสนเธอ มันทำให้เธอรู้สึกหวั่นอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเขา
จำเธอได้ ซึ่งเธอก็ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย

“เฮ้”

น้องชายตัวดีโผล่เข้ามาอย่างไม่ให้ลุ่มีให้เสียง และนั่นก็ทำให้ธรรธรา
ถึงกับสะดุ้งสุดตัว

“ไอบ้า ตกใจหมด” เธอเอ็ดน้องชายเสียงดัง ส่งสายตาคาดโทษให้
ถ้าเมื่อไหร่เธอหัวใจวายตายไป จะเป็นผีมาหลอกเข้าหลอกเย็นเลยคอยดู

“เป็นอะไร คิดถึงหนุ่มข้างบ้านอยู่ใช่ไหมล่ะ”

การถูกพูดจี๋ใจดำทำให้ธรรธราอดใจเต้นตึกตักไม่ได้ แต่เธอก็
พยายามกลบเกลื่อนด้วยการแหวเสียงดังขึ้นอีกยี่สิบเดซิเบล เพราะหาก
ยอมรับเรื่องนี้ จะต้องถูกล้อไปจนตายแน่ “ไอบ้า จะไปคิดถึงทำไม”

“ก็เขาหล่อนี่”

“ก็แค่หล่อ ไม่เห็นจะมีอะไรดี” เธอแสร้งตอบไปอย่างนั้นทั้งที่รู้ว่า
เขาครบเครื่องขนาดไหน รูปหล่อ พ่อรวย การศึกษาดี หน้าที่การงานเยี่ยม
ทางเดียวที่ภูผาจะได้เขาเป็นที่เขย ก็คงต้องตีหัวแล้วลากเข้าถ้าเท่านั้น

“เห็นไหม พี่น้ายอมรับว่าเขาหล่อ”

ธรรธราหันไปมองน้องชายอย่างขุ่นเคือง เรื่องต่อนคนอื่นให้จนมุม
ไม่มีใครเก่งเท่าภูผาอีกแล้ว และเพื่อเป็นการตัดบท จึงต้องย้าชัดในจุดยืน
“เลิกคิดอะไรบ้าๆ ซะที ฉันไม่ได้สนใจเขา ฉันจะอยู่บนบาน ได้อินไหม”

“จริงหรอ...แล้วทำไมถึงใจลอยตั้งแต่เจอหน้า จนกลับมาถึงบ้าน”

นาทีนี่เธอยากย้อนเวลากลับไปได้จริงๆ ถ้ารู้ว่าน้องชายโตมาจะ
กวนใจเธอขนาดนี้ คงเอาซีเก้ยัดปากตั้งแต่ฝายนั้นแบบေးไปแล้ว แต่เมื่อ
ย้อนกลับไปได้ไม่ได้ ก็ทำได้เพียงแค่อปฏิเสธแล้วเฉไปเรื่องอื่น

“เปล่าสักหน่อย ฉันแค่กังวลเรื่องงาน เห็นไหม ที่โรงพยาบาลกองบิน
ต่างจากโรงพยาบาลที่ฉันเคยอยู่ขนาดไหน คงต้องปรับตัวยกใหญ่แน่ๆ”

“อย่าหลบตา”

เธอชักหมดความอดทน จึงส่งตาชุ่นเขียวให้น้องชาย พลงเอ่ยปากไล่ด้วยน้ำเสียงที่ดังกว่าเดิมอีกเท่าตัว “จะไปไหนก็ไป ไอ้น้องเวร ก่อนที่ฉันจะหักคอแกจิ้มน้ำพริกกิน”

“ไปก็ได้ แต่แม่ให้มาตามไปกินข้าว เตือนก่อนเลยว่า ถ้าเข้าไปปลาริวกิวจะหมด เหลือแต่น้ำแกง” ภูผาคงสนุกจนสาแก่ใจแล้ว จึงยอมปล่อยเรื่องนี้ไป แต่ก็ไม่วายวางระเบิดให้เธอชุ่นเคืองเล่น

พอได้ยินอย่างนั้น ธารธาราก็ลืมเรื่องของปราณนต์ไปชั่วขณะหนึ่ง คิดถึงแต่แกงส้มไข่ปลาริวกิวของโปรดที่กำลังจะถูกน้องชายแย่งตัดหน้าไป คิดได้อย่างนั้นเธอก็ดึงคอเสื้อน้องชายเอาไว้แล้ววิ่งเข้าไปในบ้านก่อน อย่างไรก็ตามไข่ปลาริวกิวก็ต้องเป็นของเธอ

ในที่สุดวันย้ายเข้าบ้านพักจริงๆ ก็มาถึง ธารธาราใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายเก็บข้าวของที่ขนมาให้เข้าที่เข้าทาง ซึ่งเธอจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นการชั่วคราว น่าจะราวๆ สามสี่เดือนเท่านั้น จึงเอาของเข้ามาเฉพาะที่จำเป็น แต่ถึงอย่างนั้นก็ใช้เวลามากอยู่พอสมควร

ภูผาได้ทำหน้าที่น้องชายเป็นอย่างดีในวันนี้ นอกจากจะช่วยขนของแล้ว ยังช่วยต่อตู้เสื้อผ้าและราวตากผ้าให้อย่างเรียบร้อย จนกระทั่งสี่โมงเย็นเธอก็ให้กลับไป เพราะไม่อยากให้น้องชายถึงบ้านมืดค่ำ

ในที่สุดเธอก็ได้อยู่บ้านหลังใหม่คนเดียว ซึ่งแม้ว่ามันจะเป็นบ้านแถวหรือจะเรียกแบบสมัยนิยมว่าทาวน์เฮาส์ แต่มันก็เงียบมาก อาจจะเป็นเพราะเหล่าหนุ่มโสดไม่ค่อยอยุ่ติดบ้านกัน

เมื่อไม่รู้จะทำอะไร ธารธาราจึงเดินไปปิดประตูบ้านแล้วล็อก แม่ที่นี่จะเป็นเขตทหารซึ่งมีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม แต่เธอก็ไม่ประมาทจากนั้นก็เดินไปอาบน้ำ เพราะตอนขนของนั่นเหงื่อออกพอดู

หลังออกจากห้องน้ำเธอก็ได้ยินเสียงแจ๊สเตือนข้อความสนทนาออนไลน์ดังขึ้น จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู แล้วก็พบว่า เป็นข้อความที่

ส่งมาจากรุ่นที่นั่นเอง

พี่เอาห่อหมกกับข้าวเปล่าไปแขวนไว้ให้ที่หน้าประตูนะ...พี่ปา

พอได้อ่านข้อความ หญิงสาวก็ไปหน้าประตู ห่อหมกของปาริชาติ คือสิ่งที่สวรรค์ประทานมาให้ ทำให้เธอไม่ต้องเดินไปไกลถึงซอยแปดเพื่อหาข้าวกิน

เมื่อไปถึงประตูก็มองเห็นถุงห่อหมกแขวนเอาไว้ เธอจึงหยิบออกมา แต่พบว่ายังมีถุงอีกใบแขวนอยู่ด้วยกัน “อะไรนี่”

เมื่อหยิบออกมาดู ธารธาราก็พบว่ามันเป็นเบียร์ยี่ห้อดังสองกระป๋อง ซึ่งก็ทำให้อดดื่มออกมาไม่ได้ ดูท่าทางรุ่นพี่คงกลัวว่าเธอจะนอนไม่หลับ เพราะแปลกที่ เลยพ่วงเบียร์มาให้ย้อมใจด้วย เธอจึงฉวยถุงทั้งคู่เดินเข้าบ้าน

หลังจากกินข้าวเสร็จ ธารธาราก็ไม่รู้จะทำอะไรต่อ เพราะเธอไม่ได้ชนโทรศัพท์มาด้วย ครั้นจะนอนตอนนี้ ก็ฟังจะเป็นเวลาทุ่มครึ่งเท่านั้น มันยังเร็วเกินไป จะโทร. หาเพื่อนคนไหน ก็กลัวว่าจะรบกวนเวลาพักผ่อน เธอจึงเดินออกมานอกบ้านพร้อมกับถือเบียร์ที่ปาริชาติให้มาเพื่อสูดอากาศ

ความจริงเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบฟังแอลกอฮอล์ มีดื่มบ้างสมัยเรียนตอนที่ออกไปเที่ยวต่างสถานที่ตามประสาวัยรุ่นทั่วไป แต่หลังจากเรียนจบและทำงาน เธอก็ลาขาด นั่นเป็นเพราะเธอเห็นว่ามันให้ผลเสียมากกว่าผลดี แต่สำหรับคืนนี้ ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เธออาจจะต้องพึ่งมันสักเล็กน้อย เพื่อให้คลายความกังวล จะได้หลับและตื่นไปรายงานตัวอย่างสดชื่นในวันพรุ่งนี้

ระหว่างที่เดินทอดน่องดูหมู่ดาวสุกสกาวบนฟ้า ซึ่งเธอพบว่าท้องฟ้าที่นี้สวยเหลือเกิน เธอมองเห็นกลุ่มดวงกลุ่มหนึ่งคล้ายทางช้างเผือกอยู่ไกลๆ ซึ่งคืนนี้จะต้องท้องฟ้าใสจริงๆ เท่านั้น จึงจะมองเห็นได้

ธารธาราอดคิดถึงชีวิตที่ผ่านมาไม่ได้ จะว่าไปคนเราก็แปลก การเดินมาถึงจุดนี้ได้ถือว่าเป็นโชคชะตาชักนำมาแล้วนะ

เธอเป็นเพียงเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งที่มีพ่อแม่เป็นชาวสวน พวกพ้อง

วงศ์คณาญาติ ล้วนห่างจากคำว่าข้าราชการหรือเจ้าคนนายคน แต่อาจจะมิใช่คนหนึ่งที่เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียนมาตั้งแต่เด็ก ชั้นประถมจึงได้ที่หนึ่งในโรงเรียนวัดใกล้บ้านเสมอ พอมัธยม ก็ลองเข้ามาสอบโรงเรียนประจำจังหวัด และนั่นก็เริ่มทำให้ชีวิตเปลี่ยนไป

การเข้ามาในเมืองเหมือนกับเป็นการเปิดโลกให้กว้างขึ้น เพราะเป็นโรงเรียนรัฐบาลที่มีชื่อเสียง เพื่อนในห้องจึงมาจากหลากหลายชนชั้น ตั้งแต่เจ้าของรีสอร์ทสุดหรูบนเกาะชื่อดังของประเทศ จนกระทั่งบุตรของลูกจ้างร้านก่อสร้าง ที่บางวันไม่มีเงินค่าขนมมาโรงเรียน และนั่นก็ทำให้เธอมองเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์อย่างจริงจังเป็นครั้งแรก

เธอไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาเป็นปัญหาให้ปวดหัว ไม่คิดจะเปรียบเทียบตัวเองกับใคร แต่มันทำให้เธอรู้ว่า เมื่อมีต้นทุนน้อยกว่าก็ต้องขวนขวาย จึงตั้งหน้าตั้งตาเรียน จนมัธยมปลายก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หลายที่ แต่สุดท้ายเธอก็เลือกวิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ เพราะฟรีทุกอย่าง แถมยังมีเงินเดือนให้อีกเดือนละหลายพัน ซึ่งมันก็ทำให้พ่อแม่แทบไม่ต้องลำบากส่งเธอเรียนเลย

ถามว่าชอบการเป็นพยาบาลไหม ตอนนั้นตอบได้ว่าไม่รู้ แต่เธอรู้ว่าการเป็นทหารทำให้พ่อแม่ปลื้มใจ ตอนที่เธอแต่งชุดทหารในเครื่องแบบแขนยาวกลับบ้านเป็นครั้งแรก เธอเห็นแม่น้ำตาไหล ส่วนพ่อนั้นก็ไปยิ้มกล้องถ่ายรูปจากน้ำชายมาถ่ายภาพเก็บเอาไว้ และอัดใส่กรอบขนาดใหญ่เพื่อติดที่บ้าน เวลาใครไปใครมาก็จะบอกว่า ‘นี่ลูกสาวผม’

สี่ปีในรั้ววิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศให้อะไรเธอมากมาย คติประจำใจของนักเรียนพยาบาลทหารอากาศคือ ไม่มีอะไรที่นักเรียนพยาบาลทหารอากาศทำไม่ได้ ทำไม่ไหว ทำไม่ทัน ฟังดูเหมือนซูเปอร์วีแมน แต่บอกเลยว่ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งเธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ที่ผ่านมามีเธอทำได้อย่างไร

“คนอะไรยิ้มคนเดียวกี่ได้”

เสียงของใครบางคนดึงเธอออกจากความทรงจำในอดีต แม้ตรงถนน
ด้านหน้าจะเปิดไฟ แต่ด้านในก็ค่อนข้างมืด เมื่อเข้มนมอง เธอก็เห็นร่างสูง
ของคนที่ทักยืนพิงเสาอย่างสบายๆ ในมือของเขามีหนังสือเล่มหนา

รอยยิ้มของธารธาราหายไปทันที กลายเป็นตระหนกแทน ก่อนที่จะ
รีบเอากระป๋องเบียร์ที่ยังไม่ได้เปิดในมือไปซ่อนไว้ด้านหลัง แม้วามันจะไม่ทัน
แล้วก็ตาม

ชายหนุ่มก้าวออกมา พอพ้นเงาหลังคา ธารธาราก็มองเห็นดวงหน้า
กระจ่างใสแบบชายไทยที่มีเชื้อสายจีนปนอยู่นิดๆ

ชัดเจน...วันนั้นที่มองสบตากันเธอไม่ได้ตามาด ยามนี้อดีตหนุ่ม
สุดฮอตของโรงเรียนนายเรืออากาศกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอ

“มีอะไรติดอยู่ที่หน้าผมหรือ”

“เปล่า...คือ...ฉันสายตาสั้นนะ เลยต้องมองนานหน่อย” เธออ้างไป
ทั้งที่จริงตอนนี้กำลังล้วงเข้าสู่วัยสายตาวาว และมันก็เริ่มยาวแล้วจริงๆ

“ยินดีต้อนรับคุณที่บ้าน” เขากล่าวด้วยรอยยิ้ม แต่ยิ้มแค่ปาก
เท่านั้น

ธารธารากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างไม่รู้ตัว เธออดไม่ได้ที่จะ
มองหัวเขา แม้ตอนนี้ผมของเขายาวขึ้นมาแล้ว แต่ก็ยังมีรอยแห้วอยู่

เขาคงจำเธอไม่ได้หรอก หญิงสาวปลอบตัวเองในใจ จึงฝืนยิ้มแล้ว
ตอบกลับไปด้วยแวตาทักพยายามให้มันดูใสซื่อที่สุด “อ้อ...เอ่อ...ขอบคุณ”
แต่แล้วรอยยิ้มของเธอก็หายไปทันที เมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“ผมจำชื่อคุณได้นะ”

เขากล่าวพร้อมกับก้าวเข้ามาใกล้ สายตาของเขาจ้องมาที่หน้าเธอ
และนั่นก็ทำให้เธอแทบจะหยุดหายใจ ก่อนที่เขาจะกล่าวประโยคที่เธอ
ไม่อยากได้ยินออกมา

“ธารธารา วงศ์เกิด เราเคยเจอกันที่โรงพยาบาลเมื่อครึ่งเดือนก่อน”

เธออยากมีเวทมนตร์หายตัวไปได้ก็ตอนนี้ละ แต่เมื่อความเป็นจริง

หายตัวไปไหนไม่ได้ เธอจึงต้องเอาตัวรอด และทางรอดที่ดีที่สุดก็คือ ทำเป็นจำไม่ได้ว่าไปทำอะไรกับเขาไว้

“เอ่อ...ต้องขอโทษด้วยที่จำคุณไม่ได้ พอดีคนใช้ฉันเยอะไปหมด เป็นอะไรถึงต้องไปโรงพยาบาลเธอคะตอนนั้น”

เมื่อเธอถามไป แววตาของเขาก็เปลี่ยน ก่อนที่จะกล่าวออกมาด้วยความเสียงยานคาง คล้ายกับจะกวนประสาทชนิดๆ

“อ้อ...ฉันเธอ เหมม...แต่ผมกลับจำคุณได้แม่นทีเดียว คุณเป็นคนโกนหัวผม”

‘จำแม่นจริงพ่อคุณ สัมกับที่เป็นนักบินอันดับหนึ่งของกองทัพ’ แต่เมื่อเธอมองเข้าไปในดวงตาของเขา ก็พบว่าไม่มีร่องรอยความไม่พอใจ บางทีเธออาจจะคิดมากไปเองก็เป็นได้ และไหนๆ ก็มาเป็นเพื่อนบ้านกันแล้ว เธอคิดว่าน่าจะทำความรู้จักกันอย่างเป็นทางการไว้สักหน่อย แม่เธอจะรู้จักเขาอยู่แล้วก็เถอะ

“เสียใจจริงๆ ค่ะ ที่ฉันจำไม่ได้ อย่างที่บอก คนใช้ฉันเยอะมากว่าแต่คุณชื่ออะไร เป็นนักเรียนนายเรืออากาศรุ่นไหนเธอคะ” ธารธาราเกริ่นด้วยการแก้งถาม วางฟอร์มทำเป็นเนียนว่าจำไม่ได้จริงๆ

เขาเสียบไปอีตใจหนึ่ง ซึ่งก็ทำให้เธอรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ก็แอบคิดไปว่า ถึงอย่างไรการที่บอกว่าจำเขาไม่ได้น่าจะดีกว่า และหากเป็นไปตามนั้น เธอก็จะสื่อเจตนาไปว่า วันนั้นเธอทำไปตามหน้าที่จริงจริง...

“ผมปรารถนตรี เรียกนทร์ก็ได้ เรียนจบมาพร้อมคุณ”

คำตอบของเขาทำเอาเธออึ้ง พยาบาลทหารที่ติดยศเรืออากาศเอกตอนนี้มีห้ถึงหกกรุ่น แล้วเขารู้ได้อย่างไรว่าเธอจบมาปีไหน จึงโพล่งถามออกไปด้วยความหวาดระแวง “คุณรู้ได้ไงว่าฉันเรียนจบมาพร้อมคุณ”

“เพื่อนคุณโทร. มาฝากฝังคุณอยู่ ชนิตานะ ที่เคยเป็นคู่อริลาศให้ผม”

“อ้อ...” เธอเกือบจะถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก จำได้อยู่จริงๆ เหมือนกันว่า ตอนปีหนึ่ง ชนิตาเพื่อนเธอซึ่งเป็นมิสสวีเดน หรือหาก

อยู่ในมหาวิทยาลัยก็คือดาวมหาวิทยาลัย เป็นคู่อริลาศของเขา ซึ่งการลีลาศนี่เป็น
หนึ่งในวิชาของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่หนึ่ง สอง และสาม แม้จะไม่มี
เกรด แต่ก็มีความกดดันว่าผ่านหรือไม่ผ่าน ซึ่งหากไม่ผ่าน ก็จะทำให้สร้างปัญหาให้
เหล่านักเรียนนายเรืออากาศมากอยู่เหมือนกัน

และเนื่องจากโรงเรียนนายเรืออากาศเป็นสถาบันอุดมศึกษาชายล้วน
ดังนั้นจึงต้องขอความร่วมมือจากวิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ สถาบัน
บ้านใกล้เรือนเคียง ที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาหญิงล้วนให้ไปเป็นคู่อริลาศให้
จึงก่อเกิดตำนานรักนักเรียนนายเรืออากาศกับนักเรียนพยาบาลทหารอากาศ
หลายต่อหลายคู่ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่มีโชคในเรื่องนี้ เพราะยังเป็นโสดมา
จนปัจจุบัน

ความเขินเริ่มเข้าปกคลุมพื้นที่ เหมือนต่างคนเริ่มไม่รู้จะพูดอะไรต่อ
ธรรธราจึงคิดจะหลบเลี่ยงสถานการณ์อันชวนอึดอัดนี้ด้วยการแสวงหา
ทำเป็นวงงวนเต็มที่

“จ้ะ ฉันเข้าบ้านก่อนนะ”

เมื่อเขาไม่พูดอะไรอีก เธอก็หมุนตัวเข้าบ้าน แต่ยังไม่ทันได้ก้าวออก
ไปก็ได้ยินเสียงเรียก

“เดี๋ยว! นั่น” เขาชี้มายังกระป๋องเบียร์ในมือเธอ

ธรรธรา รู้สึกเคืองตัวเองเหลือเกินที่เปลือเอากะป๋องเบียร์ออกมา
ให้เขาเห็น ครั้นจะหลบก็ไม่ทันแล้ว จึงได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ แล้วยกมันขึ้นมาให้
เขาเห็นจะจะไปเลย

“อะไรเธอ...อ้อ...เบียร์นี่นะหรือ ความจริงฉันไม่ใช่พวกเมรัยขึ้นมา
หรอกนะ นี่ไง ยังไม่ได้เปิดเลย” เมื่อพูดไปแล้วธรรธรา ก็ได้แต่มองตัวเอง
เธอจะแก้ตัวไปทำไม ในเมื่อเธอไม่ใช่เด็กอายุสิบสี่สิบห้า ตอนนี่เธออายุยี่สิบ
แปดปีแล้ว ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นิดหน่อยก็ไม่ใช่ไรนี่นา

“คุณไปเอามาจากไหน ที่เขavnอยู่ตรงประตูนั้นหรือเปล่า”

“ชะ...ใช่ ไร้อะไร” เธอมองเขาอย่างหวาดระแวง รู้สึกแปลกๆ กับ

น้ำเสียงที่เขาเปล่งออกมา

“ตายแน่”

เขาร้องลั่น และนั่นก็ทำให้เธอตกใจ

“อะไร ใครตาย ฉันแค่จะดื่มเบียร์เองนะ แล้วฉันก็ไม่ได้อยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ด้วย” เธอเถียง เพราะไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร แม้มันจะผิดต่อสภาพลักษณะพยาบาล แต่เธอก็เป็นทหาร ถือว่าหยวนๆ กันไปได้ ไม่เห็นเขาจะต้องทำหน้าที่ตอกตอกใจขนาดนี้เลย

“แล้วคุณไม่เห็นกระดาดษโน้ตที่อยู่ในถุงเหรอ”

“กระดาดษโน้ตอะไร” เธอถามกลับทันที

“ช่างมันเถอะ ถือว่าผมไม่ได้พูดก็แล้วกัน”

จู่ๆ เขาก็ถอดใจเดินหันหลังหนีไปเฉยๆ ทั้งความค้างคาใจเอาไว้ให้ตอนแรกธารธาราคิดจะปล่อยไป แต่ว่า...สีหน้าเขา แววตาเขา มันทำให้เธอแคลงใจอย่างบอกไม่ถูก จึงวิ่งไปดักหน้า

“พูดออกมาแล้ว ก็พูดมาให้จบสิ”

“แน่ใจนะว่าคุณจะไม่กลัว” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงและท่าทางค่อนข้างจริงจัง

“อืม” ธารธาราตอบรับ ทั้งที่ไม่แน่ใจเลย แต่ไหนๆ ก็มาถึงขนาดนี้แล้ว รู้ก็หน้าจะดีกว่าไม่รู้

“ก็เบียร์กระป๋องนี้ ผมจะฝากคุณไปไหว้เจ้าที่เจ้าทาง ก่อนหน้าที่คุณจะมาที่นี่ผมได้ยินเสียงแปลกๆ จากบ้านคุณตลอดเลย แต่ผมไม่มีกุญแจไขเข้าไป ที่นี้พอเห็นคุณเข้ามาอยู่ ก็เลยว่าจะฝากไว้ เพื่อท่านเจ้าที่จะพอใจ ไม่มารบกวนกันตึกๆ ตื่นๆ อีก แต่ว่าถ้าคุณอยากดื่มมันแทน เอาเป็นว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้ผมไปซื้อมาไหว้ใหม่ ผมรบกวนคุณได้ใช่ไหม”

“ตะ...ได้สิ” ธารธาราตอบไปโดยที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร

ชายหนุ่มตรงหน้ายิ้มออกมาแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ กระซิบถามด้วยน้ำเสียงมีเลศนัย “ว่าแต่ที่ผมพูดมา คุณไม่กลัวใช่ไหม”

ไม่กลัวกับผีนะสิ! ธารธาราจำไม่ได้แล้วว่าเธอสวดมนต์ไปกี่บท ตั้งแต่แยกจากเขาข้างล่างเธอก็พยายามไม่คิดอะไรมาก แต่สิ่งที่เขาพูดมันก็เข้าเค้าอยู่ไม่น้อย ที่นี้ บ้านพักหลังนี้ เป็นบ้านของนักบินไฟเตอร์ หรือเครื่องบินรบ ซึ่งตอนที่เธอเป็นนักเรียนพยาบาลทหารอากาศ เธอก็ต้องร้องเพลง “แต่เธอ ผู้ปกป้องฟ้าไทย” เพื่อไว้กำลังใจให้พวกเขาทุกปี จนกระทั่งเรียนจบและทำงาน ชาวการสูญเสียนักบินแบบนี้ก็ยังมีให้เห็นอยู่ เธอจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็กประวัติของกองบินแห่งนี้ทางอินเทอร์เน็ต

แน่นอนว่าทุกกองบินต้องมีประวัติของนักบินรบที่เสียสละชีวิตเพื่อชาติ และที่นี้ก็เช่นกัน แต่เมื่อเธอไล่อ่านไปจนจบ ความกลัวก็เปลี่ยนเป็นความเศร้ามาแทนที่ จึงถามตัวเองอีกทีว่าทำไมเธอต้องกลัว ในเมื่อคนเหล่านั้นต่างเสียชีวิตในหน้าที่ ทำเพื่อชาติบ้านเมือง พวกเขาคือคนดีที่ควรได้รับการเคารพและสดุดี

ใจของธารธาราสงบลงมาก แต่เมื่อเหลือบมองนาฬิกาแล้วพบว่าเป็นเวลาเกือบสี่ทุ่ม เสียงแมลงขยับปีกข้างนอกที่ดังระงมทำให้เธอเพิดเพลินอยู่ไม่น้อย จนเกือบจะเคลิ้มหลับ แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงดนตรีดังขึ้น...เธอชนลุกขึ้นมาทันที

เสียงดนตรียังคงดังมาอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเสียงผู้ชายร้องเพลง... โอ้ย! หรือว่าเธอจะเจอดีเข้าให้แล้ว

“พีคะ เตียวหนูซื้อที่อัดเสียงอุทิศไปให้ พีจะได้ร้องแล้วอัดไว้ฟังคนเดียววนะคะ แต่คืนนี้พีให้หนูนอนหน่อยได้ไหมคะ พรุ่งนี้หนูมีรายงานตัวเข้าทำงานแต่เช้า”

เมื่อสุดจะทน เธอก็พยายามต่อรองกับสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นนิญญาน แต่เสียงดนตรีก็ยังไม่หยุด อีกทั้งยังเหมือนจะดังขึ้นเรื่อยๆ และเธอก็สะดุดกับท่อนเพลงที่ว่า

“เฮ้...เธอ ทำไมตัวเธอถึงดำดำ...โอ้แมงมาฆ่า ดำเป็นดินสอขนาดสองบี หน้าอกหน้าใจก็ดูเหมือนจะไม่มี จอแบนอย่างนี้ หมอเกาหลีคงไม่รับทำ”

‘เอ๊ะ ทำไมเพลงนี้มันคุ้นๆ คนที่ตายไปแล้วเกือบสิบปีจะมาร้องเพลงที่เพิ่งมาตั้งในปีนี้ได้ยังไงกัน’ ธารธาราเงี่ยหูฟังต่อไป แล้วก็มิเสียงลอยตามลมมาอีก

“ก่อนเขนก็จัดว่าใหญ่ ผู้หญิงอะไรชาติ ใครทำให้เธอโมโหต้องคอยหักตาย...ไม่รู้หน้าหนักเท่าไร กล้าซึ้งให้ดูไหมนี่ จะเอาเธอมาแยกมองแต่ละที่ไม่เห็นจะมีอะไรสวยเลย...”

ชัดเลย นี่ไม่ใช่ผีหรือก แต่เป็นไอ้คนผีทะเลข้างบ้าน ที่นึกครึ้มอกครึ้มใจมาแหกปากในยามวิกาลอย่างนี้ จะว่าไปเสียงเขาก็เพราะดี เธอจึงรอฟังท่อนต่อไป

“มันทำไม มันทำไม มันทำไมดำดำ ทำไมเป็น แบน ทำไมเขนใหญ่ คนอะไรชาติ...มันทำไมดำดำ ทำไมเป็น แบน ทำไมเขนใหญ่ คนอะไรชาติ มันทำไมดำดำ ทำไม เป็น แบน ทำไมเขนใหญ่ คนอะไรชาติ มันทำไม มันทำไม มันทำไม มันทำไม แล้วทำไม แล้วทำไม...”

เฮ้ย ทำไมเขาร้องท่อนนี้ เขาร้องข้าม ลืมเนื้อ หรือว่า...

ธารธาราก็มองตัวเองทันที ไซ้เลย ทุกอย่างในเพลงมันคือเธอ ดำดำ เป็น แบน เขนใหญ่ ชาติ ไอ้ผีทะเลข้างบ้านกำลังร้องเพลงเขี้ยวเธอ

“โอ๊ย ฉันจะไม่ทนแล้วนะ” เธอร้องออกมา แต่สุดท้ายก็ได้แต่เอาหน้าเกลือกกลิ้งไปกับหมอน ถ้าไม่ทนแล้วจะทำไง นี่เพิ่งย้ายมายังไม่ทันได้รายงานตัวเลย จะขอย้ายกลับอย่างนั้นหรือ แล้วที่เธอทนเขียนขอย้ายทุกปีละ ก็กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายนะสิ

“ฉันต้องสู้ต่อไป สู้ต่อไป ยายหน้า อยายอมแพ้” เมื่อบอกตัวเองไปอย่างนั้น เธอก็พยายามข่มตานอน ถึงแม้ว่าเสียงดนตรีจะเงียบไปในอีกห้านาทีต่อมา แต่เธอก็ยังตาค้าง อดคิดไม่ได้ว่าเขางจะเกลียดจนซังเธอขนาดนี้ เขียวหรือ...เธอไม่ชอบความรู้สึกลี้ภัยเลย